

Arrest

nr. 302 707 van 5 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat E. MADESSIS
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 13 februari 2024, ter kennis gebracht op 22 februari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MADESSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 14 augustus 2023 België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 augustus 2023.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 16 juli 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 31 augustus 2023 deelt de Dienst Voogdij aan verzoeker mee dat hij ouder is dan 18 jaar, nadat dit bleek uit een medische test uitgevoerd op 23 augustus 2023.

Op 18 september 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 12 oktober 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

De Oostenrijkse overheden weigeren dit verzoek op 26 oktober 2023.

Op 14 november 2023 vragen de Belgische autoriteiten een herziening van deze weigering.

De Oostenrijkse overheden stemmen op 21 november 2023 op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-verordening in met dit verzoek.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 13 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de betreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te

heten⁽¹⁾:

naam: H

voornaam: S

geboortedatum: (...)2004

geboorteplaats: Nawre Aghrabad

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk ⁽²⁾toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H S, verder de betrokkene, die verklaarde staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 16.08.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

De betrokkene verklaarde bij de aanmelding aan onze diensten dat hij 16 jaar oud was (administratieve geboortedatum = 31.08.2007), wat impliceert dat hij als niet-begeleide minderjarige het land binnenkwam en dat zijn verzoek om internationale bescherming in deze hoedanigheid moet worden behandeld. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelde aan de leeftijd van de betrokkene, werd een leeftijdsonderzoek gevraagd. Op 23.08.2023 liet dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), waaruit bleek dat de werkelijke leeftijd van de betrokkene werd geschat op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De gecorrigeerde geboortedatum is nu vastgesteld op 31.08.2004, wat maakt dat de betrokkene zal worden beschouwd als meerderjarig.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van

Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 16.07.2023 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 18.09.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene een oudere broer in België te hebben die erkend is en waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt (OV-nummer: xxx). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan ongeveer 1,9 jaar geleden verlaten te hebben en trok via de volgende landen naar België: Pakistan (doorreis) - Iran (doorreis) – Turkije, kwam 2 maanden na zijn vertrek aan en bleef 1,5 jaar – Bulgarije (1 maand) – Servië (doorreis) – Hongarije (doorreis) – Oostenrijk (5 à 6 dagen) – Zwitserland (doorreis) – Frankrijk (doorreis) – België, waar hij 20 dagen na zijn vertrek aankwam. Op 16.08.2023 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij van andere mensen hoorde dat België een goed land is en zijn broer hier is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er niet fijn vond en zijn broer hier verblijft.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat op 13.02.2024 dringt de betrokkene er op aan dat België zijn verzoek om internationale bescherming zou behandelen en uit hij verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk. De aangevoerde argumenten van de betrokkene via zijn advocaat zullen verder in de relevante passages worden beoordeeld.

Op 12.10.2023 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 26.10.2023 lichtten ze ons in dat de betrokkene zich op 16.07.2023 aanmeldde als niet-begeleide minderjarige, dat de betrokkene nog beroep kon aantekenen tegen het resultaat van het leeftijdsonderzoek in België en de enige familielid in België verblijft. Bijgevolg werd onze terugnameverzoek geweigerd. Op 14.11.2023 stuurden wij een herziening van deze weigering met de vermelding dat er geen beroep werd aangetekend tegen het leeftijdsonderzoek, een herbevestiging van de reisroute en de verklaring van de betrokkene dat hij in oudere broer in België heeft die erkend is. Op 21.11.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen, van maandag tot en met vrijdag tot 13u.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan

een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij van andere mensen hoorde dat België een goed land is en dat zijn broer hier is. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er niet fijn vond en zijn broer hier verblijft. Middels de tussenkomst van de advocaat dd. 13.02.2024 wordt nogmaals aangehaald dat de broer van de betrokkene in België erkend is als vluchteling. Verordening 604/2013 bevat een aantal artikels met betrekking tot gezinsleden die internationale bescherming genieten en gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken, respectievelijk de artikels 9 en 10. Artikel 9 stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker internationale bescherming geniet en is toegelaten voor een verblijf in een lidstaat, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. Artikel 10 stelt dat wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De betrokkene is geen "gezinslid" van zijn oudere broer zoals gedefinieerd in artikel 2.g van Verordening 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Verder bevat Verordening 604/2013 een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer/zus of ouder of indien dat kind, die broer/zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer/zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn oudere broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het

kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

In de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene wordt ook verwezen naar rapporten en artikels van verschillende internationale organisaties. We wensen op te merken dat er wordt verwezen naar bronnen uit 2018 - 2019, wat 6 jaar geleden is en wat gedateerd is. Daarnaast wordt er verwezen naar verschillende persartikels.

We merken op dat het enkele gegeven dat een analoog of digitaal medium een artikel publiceert niet in wezen niet impliceert dat de vermelde feiten correct en objectief zouden zijn.

Wat zijn vingerafdrukken betreft, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is bijgevolg niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten volgens artikel 3 van het EVRM.

De Oostenrijkse instanties stemden op 21.11.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Oostenrijk de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Oostenrijkse instanties besluiten dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Oostenrijk ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 21.11.2023 hebben de Oostenrijkse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk.

Een belangrijke bron betreffende de Oostenrijkse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2022 Update", <https://asylumineurope.org/reports/country/austria>, laatste update op 05.05.2023, hierna het AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 61, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria").

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 115). Daarnaast ondervinden personen die in kader van de Dublin-III Verordening worden teruggestuurd geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 61, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system"). We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte de betrokkene geen melding van gezondheidsproblemen. Tot op heden bracht hij geen elementen aan die een overdracht naar Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 124). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

Op 13 februari 2024 wordt ook een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in zoverre deze gericht zou zijn tegen de bijgevoegde beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, die evenwel niet wordt vermeld als voorwerp van het beroep.

Artikel 71, eerste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding als onontvankelijk worden afgewezen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn overdracht aan Oostenrijk, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“IN RECHTE

Overwegende dat verzoeker een enig middel neemt van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, evenals van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend., evenals van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

a. Wat betreft de broer van verzoeker in België

Overwegende dat verzoeker op het Belgische grondgebied is aangekomen en heeft verklaard minderjarig te zijn, hetgeen hij ook in Oostenrijk heeft verklaard.

Dat een bottest werd uitgevoerd en dat deze test de leeftijd van verzoeker op 20 jaar heeft geschat.

Dat deze bottest veel kritiek heeft gekregen, zowel van het Europees Parlement als van de Orde van de Artsen.

*Dat het Europees Parlement: « déplore le caractère inadapté et invasif des techniques médicales utilisées pour la détermination de l'âge dans certains États membres, parce qu'elles peuvent occasionner des traumatismes et parce que certaines de ces méthodes, basées sur l'âge osseux ou sur la minéralisation dentaire, restent controversées et présentent de grandes marges d'erreur; demande à la Commission d'inclure dans ses lignes stratégiques des normes communes fondées sur les meilleures pratiques en vigueur pour la détermination de l'âge, qui devraient consister en un examen pluridisciplinaire et portant sur plusieurs critères, effectué par des praticiens et des experts indépendants et qualifiés, et réalisé d'une manière scientifique [...] ».*¹

1 Resolutie van het Europees Parlement van 12 september 2013 over de situatie van niet-begeleide minderjarigen in de Europese Unie (2012/2263(INI)).

*Dat de Orde van de Artsen aangeeft dat « L'interprétation d'une radiographie n'est pas une méthode infaillible pour déterminer l'âge d'une personne. Cette interprétation requiert une expertise spécifique. La technique de la détermination de l'âge osseux permet uniquement de déterminer l'âge du squelette ; la concordance avec l'âge civil du sujet est une appréciation diagnostique. [...] En outre, une difficulté réside dans la reproductibilité de l'interprétation des examens entre les différents experts. L'estimation contient toujours un facteur d'imprécision, et ne peut dès lors aboutir qu'à fournir un intervalle de fiabilité. Le doute doit toujours profiter à la personne qui se déclare mineure. ».*²

Dat de Orde van de Artsen bovendien aangeeft dat : « Différents facteurs (ethnique, génétique, endocrinien, socioéconomique, nutritionnel, médical...) peuvent influencer la croissance d'un individu. Les tables de maturation osseuse servant de références sont établies sur base d'une population déterminée, les plus utilisées reposent sur des populations blanches occidentales. Pour que la référence soit pertinente, le sujet auquel elles sont appliquées doit appartenir à la même population. Les critères dentaires dépendent notamment des origines ethniques, du niveau socio-économique et nutritionnel de l'individu. [...] Le Conseil national considère, pour les raisons exprimées ci avant, que les autres indices permettant de déterminer l'âge de l'individu ne doivent pas être négligés. »

Dat uit de bottest is gebleken dat verzoeker 21,5 jaar oud was, met een foutmarge van twee jaar, dat wil zeggen dat verzoeker amper 20 jaar oud wordt geschat.

Dat zelfs indien verzoeker 20 jaar oud zou zijn, tegenpartij zijn jonge leeftijd en zijn veronderstelde kwetsbaarheid als verzoeker om internationale bescherming volledig heeft genegeerd.

Dat de raadvrouw van verzoeker in een brief van 13 februari 2024 aan de tegenpartij verklaart dat :

“De broer van verzoeker, de heer H R, heeft in België een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30.03.2021.

Hij werd op 31.01.2023 als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

R en S zijn niet samen uit Afghanistan vertrokken. Echter, S en R leefden samen in hetzelfde huis in Afghanistan tot het vertrek van R in 2020. Zij hebben beiden een lang en moeilijk reistrajec afgelegd van Afghanistan naar Europa. R leeft ook al jaren verwijderd van zijn familieleden in Afghanistan.

Het was dan ook een opluchting, zowel voor S als voor R, toen S in België is aangekomen. Zij hebben geen andere familieleden in Europa en zijn dan ook heel blij om hier herenigd te zijn in België.

R zorgt in België voor zijn broer S en helpt hem in al zijn administratieve taken. Zij spenderen hun dagen grotendeels samen. Een gedwongen verwijdering van S naar Oostenrijk zou in deze omstandigheden

disproportioneel zijn. Dit geldt des te meer dat de twee jongeren hun land van herkomst omwille van dezelfde redenen zijn ontvlucht.

Om administratieve redenen, lijkt het dan ook vanzelfsprekend dat hetzelfde land verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de twee verzoeken om internationale bescherming, in casu België”.

Dat tegenpartij, ondanks deze elementen van mening is dat artikel 16, lid 1, en artikel 17, leden 1 en 2, van de Dublinverordening niet moeten worden toegepast.

Dat artikel 17, lid 1, als volgt luid : "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Dat de raadvrouw van verzoeker uitdrukkelijk schriftelijk om toepassing van artikel 17, lid 1, van de verordening heeft verzocht en zich op de hierboven uiteengezette elementen heeft gebaseerd.

Dat de motivering van tegenpartij om dit artikel niet toe te passen volledig stereotiep is en geenszins aantoonbaar dat zij de door verzoeker via zijn raadvrouw aangevoerde elementen in detail heeft onderzocht.

Dat een dergelijke motivering, wanneer het naleven van het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, op het spel staat, onvolledig en ontoereikend is en niet getuigt van een ernstig en grondig onderzoek van de betrokken zaak.

Dat tegenpartij immers alleen stelt : « we merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 (1) ».

Dat deze redenering niet kan volstaan om de toepassing van artikel 17, lid 1, uit te sluiten, temeer daar verzoeker geen enkel ander familielid in Europa heeft, en dat het volstrekt onevenredig is om een jonge man van amper 20 jaar oud (volgens de bottest, en 17 jaar oud volgens zijn eigen verklaringen) te scheiden van het enige lid van zijn familie in Europa, dat permanent in België is gevestigd.

Dat Oostenrijk zich overigens niet heeft vergist door aanvankelijk te weigeren verzoeker weer onder zijn hoede te nemen, aangezien het van mening was dat verzoeker in feite minderjarig was en dat zijn meerderjarige broer in België als vluchteling was erkend.

Dat de tegenpartij bij het nemen van de bestreden beslissing niet naar behoren rekening heeft gehouden met de relatie van verzoeker met zijn in België meerderjarig geworden broer in de zin van artikel 8 EVRM en haar motiveringsplicht kennelijk niet is nagekomen.

Dat het niet in aanmerking nemen van de gezinssituatie door de wederpartij al door Uw Hof is bestraft, met name in arrest nr. 167.719 van 17 december 2016 :

b. Wat betreft de behandeling van de verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk

- Racisme en discriminatie

Overwegende dat tegenpartij van mening is dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en de procedure op grond van artikel 20 van de Dublinverordening door de Oostenrijkse autoriteiten naar behoren zullen worden afgehandeld.

Dat de internationale verslagen en talrijke krantenartikelen echter het alomtegenwoordige racisme in Oostenrijk en de haatzaaiende uitslatingen tegen verzoekers om internationale bescherming aan de kaak stellen.

Dat deze retoriek ook afkomstig is van de autoriteiten, die geen geheim maken van hun racisme en hun wens om de toegang tot Oostenrijk te beperken door drastische maatregelen te nemen, zoals door talrijke internationale organisaties aan de kaak is gesteld.

Dat de beslissing van tegenpartij ook onvoldoende gemotiveerd lijkt, aangezien zij lijkt te beweren dat racisme in Europa een algemeen probleem is en dat verzoekers om internationale bescherming geen andere keuze hebben dan eronder te lijden.

Dat wat het van de Oostenrijkse autoriteiten uitgaande racisme betreft, in het artikel op de website Austria 24 van 11 juli 2018 wordt gewezen op het volgende : : « Le ministre de l'Intérieur autrichien a affirmé mardi que son pays, qui occupe la présidence tournante de l'UE, souhaitait réformer le droit d'asile au sein de l'Union pour rendre impossible toute demande sur le sol européen ».

Dat het artikel van de website Euractiv dd. 9 juni 2021 preciseert : « Le ministre autrichien de l'Intérieur, Karl Nehammer, s'est félicité de la législation danoise visant à déplacer les demandeurs d'asile vers des pays tiers au fur et à mesure du traitement de leur demande, la qualifiant d'« approche convaincante » pour gérer l'immigration, bien que la Commission européenne ait précédemment condamné la loi danoise pour des raisons juridiques et humanitaires ».

Dat het racisme en de discriminatie in de Oostenrijkse politiek duidelijk zijn :

« Austria will continue to do its utmost in the EU to create the political and legal conditions for asylum procedures to be carried out already outside the EU. We will not give in...

*“Such a move would reduce migration significantly as migrants would not set foot on European soil in the first place and would “no longer be able to go into hiding in the EU or apply for asylum in several European countries at the same time” indique Karl Nehammer au Die Welt ce 5 septembre dernier.*³

Dat de minister van Binnenlandse Zaken, Gerhard Karner, gemeenschapswerk verplicht wil stellen voor aanvragers van internationale bescherming, die volgens de regering een verplichting hebben tegenover het land dat hen opneemt :

“Interior Minister Gerhard Karner (ÖVP) and asylum representatives from Austria’s nine federal states came to a unanimous decision on Wednesday, September 20th, endorsing the proposal to mandate community service for asylum seekers dependent on the state for their social welfare.

*The move, which has been discussed several times over the years, will oblige those individuals undergoing the asylum process to carry out service for the community. Under the agreement, those who fail to meet the community service requirements will have their basic social services rescinded, the Austrian news outlet Exxpress reports.”*⁴

Dat in het verslag van Amnesty International ook bezorgdheid wordt geuit over de toespraken van Oostenrijkse leiders :

*« In its report, Amnesty International also noted a “worrying trend of some politicians in Austria increasingly failing to recognise and question human rights”, repeatedly using anti-human rights rhetoric to justify discriminatory measures”.*⁵

Dat tegenpartij deze racistische retoriek en de overduidelijke discriminatie van aanvragers van internationale bescherming in Oostenrijk niet kan negeren.

- Wat betreft de praktijken in strijd met artikel 3 EVRM

Overwegende dat in talrijke internationale verslagen het gedrag van de Oostenrijkse autoriteiten ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming aan de kaak gesteld worden.

Dat Dunja Mijatović, EU-commissaris voor de mensenrechten, na haar bezoek aan Oostenrijk, haar aanbevelingen aan de Oostenrijkse regering herhaalt met betrekking tot

3 Austrian government wants to outsource asylum procedures to Africa, 5 septembre 2023, <https://www.euractiv.com/section/politics/news/austrian-government-to-outsource-asylum-procedures-to-africa/>

4 Austria Mandates Community Service for Asylum Seekers, 22 septembre 2023 <https://europeanconservative.com/articles/news/austria-mandates-community-service-for-asylum-seekers/>

5 Amnesty International, AUSTRIA 2022, <https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/austria/report-austria/>

de problemen in verband met de opvang van personen die om internationale bescherming verzoeken :

« To address shortcomings in reception conditions, the authorities should “adopt criticized standards regarding reception centres and cooperate with the provinces in order to ensure that reception conditions do not vary between facilities and to avoid overcrowding and lengthy stays in certain federal structures”, the Commissioner says. “Particular attention should be paid to the specific needs of vulnerable people, especially unaccompanied children; and to ensuring that asylum seekers have effective access to education and employment”, she adds while also criticized the importance of strengthening independent and quality legal counselling by legally safeguarding the structural and functional independence of the competent federal agency.

In the field of integration, the Commissioner invites the authorities to speed up family reunification procedures for unaccompanied children, provide beneficiaries of subsidiary protection with the same favourable rules as refugees, and ease access to long-term residence and to citizenship. “In view of the worrying deterioration of the climate prevailing in Austria towards asylum seekers, refugees and migrants, I urge the authorities to raise awareness about existing measures to combat hate speech and hate crime and ensure their effective and prompt implementation.”

*Concerned about credible allegations of pushbacks pointing to the existence of an established practice, the Commissioner urges the authorities to ensure that independent and effective investigations are carried out into allegations of pushbacks and of ill-treatment by members of security forces during these alleged pushbacks, and to put an end to these practices”.*⁶

Dat het verslag van Amnesty International uit 2022 ook alarm slaagt over de praktijk van het terugsturen van mensen aan de grens :

“Inadequate social benefits, racial profiling, inadequate protection of unaccompanied children seeking asylum, poor housing, increased pressure on media freedom, and failure to reach climate targets were listed as Austria’s human rights failures, Amnesty International wrote in its annual report.

*In the report, Austria was particularly criticized for the illegal pushbacks at the border and for having asylum seekers temporarily housed in tents due to the lack of cooperation between the federal government and states”.*⁷

Dat in het bovengenoemde verslag ook melding wordt gemaakt van zorgwekkende verdwijningen van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen :

"In September, the Ministry of Internal Affairs revealed that within a period of seven months 5,140 unaccompanied children seeking asylum had disappeared. Many NGOs and politicians demanded the immediate assignment of a legal guardian to all

6Austria: improve reception and integration of migrants and protection of women's rights, 12 mai 2022 <https://www.coe.int/el/web/commissioner/-/austria-improve-reception-and-integration-of-migrants-and-protection-of-women-s-rights>

7 Amnesty International sounds alarm over human rights in Austria, <https://www.euractiv.com/section/politics/news/amnesty-international-sounds-alarm-over-human-rights-in-austria/unaccompanied-minors-on-their-arrival-rather-than-only-when-admitted-to-the-asylum-procedure-which-could-take-several-months>

Dat tegenpartij in haar beslissing zich op het standpunt stelt dat een terugkeer naar Oostenrijk geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM meebrengt.

Dat uit bovengenoemde verslagen echter duidelijk blijkt dat de Oostenrijkse autoriteiten opzettelijk het leven, de vrijheid en de integriteit van personen die om internationale bescherming verzoeken, hebben geschonden door onrechtmatige deportaties uit te voeren.

Dat tegenpartij de haar ter beschikking staande verslagen over de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk kennelijk partijdig en onvolledig interpreteert.

Dat zij een kennelijke beoordelingsfout begaat door aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten niet de bedoeling hadden om de rechten en vrijheden van verzoekers om internationale bescherming te schenden.

- Wat de opvangvoorzieningen betreft

Overwegende dat Oostenrijk ook aanzienlijke moeilijkheden ondervindt om verzoekers om internationale bescherming onder menswaardige omstandigheden op te vangen.

"Around 5,000 people, mostly men from Syria and Afghanistan, risk having to sleep in the streets of Austria as the country is in negotiations with the Federal Minister of the Interior, Gerhard Karner, over who is responsible for their accommodation, SchengenVisaInfo.com reports.

*According to InfoMigrants, considering this situation, the government recently set up several tents only to face opposition from local communities and state and city leaders, which later resulted in the removal of the tents."*⁸

Dat het AIDA verslag uit 2022 vermeld door tegenpartij die ook bevestigt :

*« Asylum seekers experienced further issues in reception across the entire procedure. Indeed, federal reception centres, which should only accommodate asylum seekers during the admissibility phase, were overcrowded due to the lack of cooperation of the provinces, who are responsible for the accommodation of asylum seekers after the positive conclusion of the admissibility procedure. Only around 17,000 applicants were transferred to the provinces throughout the whole year. This notably resulted in up to 1,000 UAMs having to stay in inadequate reception centres for months. Asylum seekers had to be accommodated in tents to prevent homelessness until, as temperatures dropped and snow fell, public outrage led the authorities to find buildings to house the asylum seekers".*⁹

8 Austria Struggles to House 5,000 Asylum Seekers, <https://www.schengenvisa.info.com/news/austria-struggles-to-house-5000-asylum-seekers/>

9 AIDA Report 2022, <https://ecre.org/2022-update-aida-country-report-austria/>

Dat het AIDA verslag uit 2023 aangeeft :

«In practice, the transfers of asylum seekers from federal facilities to the facilities in the states have not functioned smoothly and the actors blame each other for these delays. As a result, asylum seekers stay in large and inadequate federal centres for longer time than needed."

*"Many facilities in the provinces have been closed throughout Austria in recent years, and it is therefore not possible to allocate asylum seekers quickly and adequately to the provincial facilities due to a lack of capacity. In 2021, this resulted in the re-opening of previously closed federal facilities and the opening of new facilities (e.g. Carinthia). The Covid 19 pandemic led to clusters in some federal facilities, and it was not possible to test sufficiently well for Covid 19 in all initial reception centres, which in turn led to delays in the allocation of asylum seekers to state care and to other federal care facilities. Provinces such as Tyrol, Lower Austria, Carinthia or Styria reported a lack of communication in the allocation of federal to provincial care (i.e. little to no preparation time for new residents to move in, transports in the middle of the night, little information for people with special needs, etc.) In addition, there were problems with regard to the payment of clothing allowances, as in many cases the BBU in the initial reception centres had already exhausted the entitlement to clothing allowances per person per year"*¹⁰

Dat Oostenrijk een basic care systeem voorziet om aanvragers van internationale bescherming in staat te stellen in hun basisbehoeften te voorzien, maar dat dit systeem in 2022 talrijke tekortkomingen heeft gekend, waardoor aanvragers maandenlang berooid achterbleven :

“Due to the high number of Ukrainians coming to Austria at the start of 2022, the basic care system has shown its dysfunctions in many ways: while many housing places had to be closed in the last years due to smaller number of asylum applications and lack of money, there was no system established in case of crisis. Thus, many applications for basic care were not decided upon for months, and thus many people stayed without basic care for months. Civil society organisations jumped in and provided housing: more than 70% of all Ukrainians were accommodated in private housing.”¹¹

Dat de NBMV ook worden getroffen door dit gebrek aan financiering en infrastructuur :

« The totally underfinanced system received an increase. However, especially the monthly rates for accommodated unaccompanied minors still have not been raised leading to high numbers of unaccompanied minors being housed in inadequate federal camps. The housing operators, mostly civil society organisations, could not afford to open up new housing places in provinces which led to a backlog of over 600 UAM still accommodated in federal camps at the end of 2022”.

10 AIDA Report, short overview of reception system – Austria, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/reception-conditions/short-overview-of-the-reception-system/>

11 AIDA, FORMS AND LEVELS OF MATERIAL RECEPTION CONDITIONS, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/reception-conditions/access-and-forms-reception-conditions/forms-and-levels-material-reception-conditions/>

Dat het duidelijk is dat de opvang in de praktijk problematisch blijft en dat het beschouwen van het tegendeel een kennelijke beoordelingsfout vormt.

Dat de eenstemmige rechtspraak van deze Rechtsmacht de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens overneemt, stellend dat *« En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (zie bvb. : EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 et 348 ; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54 ; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67 ; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd-Koninkrijk, §§ 99 et 100). (DvV, arrest nr. 182 321 dd. maandag 9 juni 2014).*

Dat al deze elementen aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een handeling zal ondergaan die niet overeenstemt met het bepaalde van artikel 3 van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens.

Dat paragraaf 1 artikel 17 van de Verordening 604/2013, zogenaamd Dublin III Verordening stelt dat : *« In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. »*

Dat tegenpartij, rekening houdend met de ratio legis van de Verordening 604/2013, zich op grond van artikel 17 van de Verordening 604/2013 dus bevoegd diende te verklaren.

Dat, voor zover tegenpartij deze soevereiniteitsclausule niet toepast, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Dat zij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te oordelen dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk in overeenstemming is met artikel 3 EVRM.

Dat het middel gegrond is.”

3.3.3. Het middel komt er samengevat op neer dat verzoeker meent dat de bottest om zijn leeftijd te bepalen, veel kritiek heeft gekregen; dat verzoekers broer in België verblijft en er geen geldige reden is om artikel 17 van de Dublin III-verordening niet toe te passen en zelf verzoekers verzoek om internationale bescherming te behandelen; dat een overdracht naar Oostenrijk een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM: er is racisme, discriminatie, er zijn pushbacks en deportaties en de opvang voldoet niet.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

3.3.5. Verzoeker uit kritiek op de bevindingen van het leeftijdsonderzoek. De Raad merkt op dat het resultaat van de medische analyse niet in deze procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Deze mogelijkheid werd hem toegelicht in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Verzoekers kritiek in voorliggend verzoekschrift dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

3.3.6. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening bepaalt dat elke lidstaat in afwijking van artikel 3, lid 1, kan besluiten om een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij daartoe niet verplicht. Verzoeker heeft om toepassing van dit artikel gevraagd in een brief van zijn raadvrouw van 13 februari 2024. Dit werd niet toegestaan om redenen vermeld in de bestreden beslissing, maar verzoeker uit kritiek op deze motieven, hij meent dat de motivering stereotiep is, onvolledig, ontoereikend en een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 18.09.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene een oudere broer in België te hebben die erkend is en waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt (OV-nummer: xxx). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.”

“De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er niet fijn vond en zijn broer hier verblijft. Middels de tussenkomst van de advocaat dd. 13.02.2024 wordt nogmaals aangehaald dat de broer van de betrokkene in België erkend is als vluchteling. Verordening 604/2013 bevat een aantal artikels met betrekking tot gezinsleden die internationale bescherming genieten en gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken, respectievelijk de artikels 9 en 10. Artikel 9 stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker internationale bescherming geniet en is toegelaten voor een verblijf in een lidstaat, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. Artikel 10 stelt dat wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De betrokkene is geen “gezinslid” van zijn oudere broer zoals gedefinieerd in artikel 2.g van Verordening 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Verder bevat Verordening 604/2013 een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene

Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer/zus of ouder of indien dat kind, die broer/zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer/zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn oudere broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd over het feit dat verzoeker hier een broer heeft maar dat dit niet volstaat om verzoekers verzoek in België te behandelen. Hierbij werd onder meer vastgesteld dat geen bijzondere band van afhankelijkheid met zijn broer blijkt, wat impliceert dat geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd aanvaard. Door louter te stellen dat deze motivering stereotiep zou zijn, onvolledig en ontoereikend, kan verzoeker geen afbreuk doen aan deze deugdelijke motieven die steunen op de stukken van het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 17.1 van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen.

Verzoeker wijst inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op zijn jonge leeftijd en op het feit dat zijn oudere broer, die erkend is als vluchteling in België, hem helpt in al zijn administratieve taken, ze hun dagen grotendeels samen spenderen en om dezelfde redenen hun land zijn ontvlucht. Het is onevenredig om de broers van elkaar te scheiden.

De Raad acht deze gegevens onvoldoende om te besluiten dat de verwerende partij onterecht zou hebben geoordeeld dat verzoeker geen gezinslid is van zijn oudere broer in de zin van de definitie in de Dublin III-verordening, dat Oostenrijk niet aan België vroeg om het verzoek van verzoeker te behandelen, dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsband en dat het bevorderen van integratie niet zwaar genoeg weegt om een afhankelijkheidsband te hebben.

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden blijkt geen band van afhankelijkheid. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeker liever verder in België bij zijn broer verblijft, maar in de huidige stand van zaken blijkt niet dat dit volstaat om een bijzondere band van afhankelijkheid aan te tonen die verder reikt dan de normale familiale banden, rekening houdend met het geheel van de feitelijke elementen van zijn dossier. Er wordt niet aangetoond dat de band van verzoeker met zijn broer dermate is dat er sprake zou zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid die verzoekers overdracht aan Oostenrijk verhindert of maakt dat deze in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Op basis van de voorliggende gegevens kan er geen sprake van zijn dat disproportioneel zou worden ingegrepen in enig gezins- of privéleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM. Niets wijst er op dat de broers via de moderne communicatiemiddelen niet nauw met elkaar in contact kunnen blijven en dat de broer verzoeker op regelmatige tijdstippen kan bezoeken in Oostenrijk of hem zelfs tijdelijk kan vergezellen in dit land. Gelet op wat voorafgaat, kan een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

3.3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet

ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

3.3.8. Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich bewust van haar internationale verplichtingen en heeft zij in dit verband ruim gemotiveerd.

Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van racisme en discriminatie in Oostenrijk ten opzichte van verzoekers om internationale bescherming, wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Oostenrijk, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Oostenrijk. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Oostenrijkse autoriteiten hun Europeesrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De persartikels die verzoeker aanhaalt, gaan over uitspraken van 2018 en 2021 van de toenmalige ministers van Binnenlandse Zaken. De artikels uit 2023 handelen ook over uitspraken van de minister van Binnenlandse Zaken. Gemeenschappelijk aan deze uitspraken is dat ze handelen over ideeën van deze ministers over het Europees en Oostenrijks asielbeleid maar dat deze zaken nog niet gerealiseerd zijn. Verzoeker toont niet aan dat dit een invloed heeft op de werking van de officiële instanties waarmee hij te maken zal krijgen en de rechtscolleges in Oostenrijk. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn Dublininterview op 18 september 2023 niet heeft gemeld slachtoffer te zijn geworden van racisme of discriminatie en dat hij in dit verband ook geen concrete vrees aanhaalde bij een overdracht aan Oostenrijk.

Verzoeker wijst op pushbacks die zouden plaatsvinden aan de grens in Oostenrijk en onrechtmatige deportaties. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn Dublininterview geen melding heeft gemaakt van problemen aan de grens of van pushbacks of illegale deportaties, daarom diende de verwerende partij hierop ook niet in te gaan in de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat verzoeker zich niet in dezelfde situatie bevindt als vreemdelingen die het voorwerp zouden uitmaken van pushbacks en teruggedrijving nu hij als Dublinterugkeerder aan Oostenrijk wordt overgedragen nadat de Oostenrijkse autoriteiten daartoe hun toestemming verleenden. Hij zal naar Oostenrijk terugkeren in hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de advocaat-generaal van het Hof van Justitie recent in zijn conclusie van 13 juli 2023 in de zaak X. t. staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-392/22 heeft gesteld dat:

“Artikel 3, lid 2, tweede alinea [van de Dublin III-verordening], gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest [...], [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat:

– het zich niet verzet tegen de tenuitvoerlegging van een besluit tot overdracht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en aanvoert dat hij onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens van de lidstaat die overeenkomstig die verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, en naar zijn zeggen onrechtmatig in bewaring is gehouden aan de grensdoorlaatpost van die lidstaat, tenzij de bevoegde autoriteit over gegevens beschikt waaruit blijkt dat er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze verzoeker wegens zijn overdracht aan genoemde lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. [...]”

Bijgevolg neemt ook de advocaat-generaal in zijn conclusie aan dat een verzoeker kan overgedragen worden aan een lidstaat waar men onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens (wat zoals hierboven reeds gesteld niet het geval is geweest voor verzoeker) tenzij een reëel risico aannemelijk is dat men na afloop van de behandeling van het verzoek het risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. In de conclusie stelt de advocaat-generaal eveneens: “33. Het feit dat de normaliter verantwoordelijke lidstaat grote moeilijkheden ondervindt bij het geïntegreerd beheer van zijn grenzen en de toepassing van Dublin III verordening, waardoor hij aan de grens praktijken

hanteert die de grondrechten van de betrokken personen kunnen schenden, kan namelijk op zichzelf geen zwaarwegende en op feiten berustende grond vormen om aan te nemen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.⁽²⁴⁾ Zoals de Staatssecretaris voor de verwijzende rechter opmerkt, is de pushback praktijk niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien verzoeker na diens overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld.”

Hoewel de conclusie van een advocaat-generaal geen bindende uitlegging uitmaakt van het Unierecht, betreft het wel een gezaghebbende bron.

De Raad is van oordeel dat de problematiek aan de buitengrenzen die verzoeker pas voor het eerst in zijn verzoekschrift aanhaalt niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat hij in geval van overdracht als Dublinterugkeerder in een dergelijke situatie dreigt terecht te komen zodat op die grond geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is aangetoond.

3.3.9. Inzake de opvang heeft de verwerende partij verder als volgt gemotiveerd, zich daarbij baserend op het hierin vermelde “Asylum Information Database- Country Country Report : Austria – 2022 update”, laatste update op 05.05.2023 (hierna: het AIDA-rapport):

“Een belangrijke bron betreffende de Oostenrijkse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2022 Update”, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria>, laatste update op 05.05.2023, hierna het AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 61, “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria”).

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 115). Daarnaast ondervinden personen die in kader van de Dublin-III Verordening worden teruggestuurd geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 61, “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”). We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

De Raad benadrukt dat in het AIDA-rapport vooreerst wordt gesteld dat “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system” (eigen vertaling: Dublinterugkeeders ondervinden ook geen specifieke problemen wat betreft toegang tot het opvangsysteem, p. 61) en verder wordt gesteld dat wat betreft de opvang van asielzoekers er kritiek kwam op de opvang in tenten, dat er dan provisoire wachtruimtes werden ingericht maar dat de omstandigheden in deze wachtruimtes niet adequaat waren waardoor de Oostenrijkse overheid haar beleid op dat vlak dan heeft gewijzigd zodat, alsook mede door de daling van het aantal asielzoekers “at the start of 2023 there were no more reports of cases of homeless applicants” (bij het begin van 2023 er geen gevallen meer waren van dakloze asielzoekers) (AIDA-rapport, p. 95, 116).

Waar verzoeker verwijst naar de situatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, wordt opgemerkt dat werd vastgesteld dat verzoeker meerderjarig is en wordt herhaald dat hij geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling.

3.3.10. Ook met betrekking tot verzoekers persoonlijke en individuele elementen, werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing, inzake verzoekers gezondheidstoestand, het volgende:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte de betrokkene geen melding van gezondheidsproblemen. Tot op heden bracht hij geen elementen aan die een overdracht naar Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 124). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.”

Verzoeker uit geen kritiek op deze motieven.

3.3.11. De Raad concludeert dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de risico's bij overdracht aan Oostenrijk door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen, als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

3.3.12. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

3.3.13. Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET